

og deels de nødvendige Bestemmelser med Hensyn til Udgangen til at søge de forskjellige Classer af Embeder — maatte det dog vel indrømmes, at det vilde være et i den Grad omfattende Arbejde, at det vilde være det samme som — om jeg saa maa sige — at umuliggjøre Lovforslagets Bedtagelse, idetmindste i denne Session. Men hvis man allsaa maa erkende, at det ikke vil kunne gaae an at optage dette store Arbejde i Lovforslaget, maa man naturligviis komme til at overlade Ordningen deraf til Kirkestyrelsen; thi at fastsætte, at Bestemmelse derom skulde træffes i een eller flere tilkommende Love, er virkelig Noget, som vilde lamslaae Loven saalænge, indtil disse andre Love udkom, og det er aabenbart, at man ikke har nogenjohelst Sikkerhed for, naar dette vil skee; man kunde da egentlig slet ikke lade dette Lovforslag komme ud som Lov, uden at den ialtsald indeholdt en Bestemmelse, som betingede dens Ikrafttræden af, at denne eller disse Love først vare udkomne. Man kan ikke alene ikke fastsætte et saadant Tidspunkt for Lovens Ikrafttræden som det, der her er fastsat den 1ste Januar 1872, men man kan heller ikke stryge denne Bestemmelse, thi deraf vilde følge, at Loven strax vilde træde i Kraft, hvilket jo heller ikke kunde gaae an; det Gæste, man kunde gjøre, var ligefrem at gjøre Lovens Ikrafttræden afhængig af saadanne Betingelser, med Hensyn til hvilke man umulig kunde have nogenjohelst Sikkerhed. Jeg maa derfor meget stærkt tilraade det ærede Thing ikke at gaae ind paa dette Endringsforslag. — Ved Lovforslagets § 3 møde vi et Par Endringsforslag, som gaae i heelt forffjellige, ja vel egentlig i ligefrem modsatte Retninger. Det første Endringsforslag gaar ud paa i Paragraphen at udelade Ordet „Enter“. Det vil jo erindres, at der i Kirkecomissionen var temmelig deelte Mening om, hvorvidt det kunde være rigtigt ogsaa at optage Enter her. Nogle af Udvalgets Medlemmer have deelt de Betænkeligheder, som i saa Henseende næredes af nogle

Medlemmer af Kirkecomissionen, medens der paa den anden Side af en anden Deel af Udvalget er fremsat et Dnsse om en Udvidelse af Bestemmelsen, saaledes at ogsaa andre Personer af Kvindelønnet fik Ret til at medvirke i Genhold til Lovforslaget. Den ærede Taler, som havde Ordet før mig, sagde, idet han omtalte dette Spørgsmaal, at det var en Følelsessag, og det kan man til en vis Grad ogsaa sige; men man kunde maaffee nok saa correct sige, at det er et Principspørgsmaal, og det fremgaaer ogsaa temmelig tydeligt af de Uttringer, der fremkom fra en af de ærede Forslagsstillere, det ærede Medlem for 6te Kreis (Griffen); han ansaae det netop som et Principspørgsmaal, og netop som saadant havde han meget imod det. Det er nu ganske vist, at dette Principspørgsmaal, dette Spørgsmaal om Kvindelønnets Deeltagelse i det offentlige Livs forskjellige Bevægelser, er et Spørgsmaal, som, om man end ikke vil kalde det brændende, dog paa forskjellig Vis er kommet saa stærkt frem, at det er naturligt, at det fremkalder nogen Bevægelse. Smidlertid forekommer det mig dog, at det, forjaavidt man overhovedet er stemt for at gaae ind paa en Indrømmelse af slige Rettigheder, som ikke før have været givne, maa siges, at der her synes at være en Leilighed, hvor det kan skee. Det lader sig dog paa ingen Maade benægte, at den kvindelige Deel af Menigheden kan have og har en ligesaa varm Følelse for det kirkelige Liv som den mandlige, og at der hos hiin kan være en fuldt saa levende Interesse for, hvem der vælges til Sjælesørger for Menigheden, som hos denne. Dette troer jeg maa erkendes for at være aldeles utvivlsomt; men dernæst forekommer det mig, at det maa indrømmes, at, naar der overhovedet skulde gives Kvinderne en Ret til Medvirkning i denne Sag, vil netop den Art af Medvirkning, der her er Tale om, være den, som synes mig at ville medføre de færreste Inconvenienter, om jeg maa bruge dette Udtryk. Det er jo ganske